

Telewizor Jantar

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1960

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 415 mm, sze.: 515 mm, gł.: 365 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1128/VI/157

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, fale radiowe,
komunikacja, nagłośnienie, obraz,
odtworzenie dźwięku, odtwarzanie obrazu,
prąd, PRL, elektronika, elektrotechnika,



propaganda, sprzęt RTV, telewizor, telewizja,
towar luksusowy, wzornictwo polskie

OPIS

Odbiornik telewizyjny Jantar typ OT 1492, produkowany przez Warszawskie Zakłady Telewizyjne (WZT) w latach 1959-1960, był przeznaczony do odbioru programu telewizyjnego. Pod względem układu elektrycznego jest to zasilana sieciowo, dwunastokanałowa superheterodyna z czarno-białym kineskopem oraz różnicowaną metodą odbioru fonii. Telewizor ten powstał jako jedno z urządzeń w serii odbiorników, których nazwy pochodziły od kamieni szlachetnych. Wśród nich były między innymi telewizory Szmaragd i Turkus, różniące się od Jantara jedynie obudową i wielkością kineskopu. Odbiorniki Jantar, Turkus i Szmaragd miały identyczny układ elektroniczny, opracowany przy maksymalnym wykorzystaniu części i elementów mechanicznych zastosowanych w poprzedzającym je modelu Belweder, produkowanym przez WZT w latach 1955-1957. Jantar stanowi przykład innowacyjnego podejścia do projektowania przedmiotów użytkowych. To w tym modelu odbiornika telewizyjnego, po raz pierwszy w Polsce, została wprowadzona obudowa kombinowana, do wykonania której wykorzystano tworzywo sztuczne (produkowane w różnych kolorach). Stanowi ona połączenie metalowej skrzynki i polistyrenowego frontu. Była lżejsza i tańsza w produkcji od wcześniej stosowanych obudów drewnianych. Niewątpliwą zaletą zastosowanego w konstrukcji rozwiązania jest całkowite odizolowanie obudowy od korpusu (chassis) odbiornika, co zapobiega niebezpieczeństwu porażeniu użytkownika urządzenia prądem. Obudowie nadano opływowy kształt, dodatkowo zmiękczać krawędzie i narożniki łukowatym bądź półkolistym profilowaniem. Odbiornik odznaczał się – jak na tamte czasy – nowoczesnym wyglądem, dzięki czemu w pełni uwidacznia się w nim estetyka przełomu lat 50. i 60. minionego wieku. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski